ca Moldova
oria Ungheni

Dosarul nr. 2c-21/2026;
Nr. PIGD 2-26016827-51-2c-12022026;

HOTĂRÂRE
ÎN NUMELE LEGII
9 iunie 2026

Judecător Mariana Stratan
A examinat în procedura cererilor cu valoare redusă, **fără participarea părților,** cererea de chemare în judecată depusă la data de 12.02.2026,
De către
Reclamantul „Cuptorul Fermecat" Societate cu Răspundere Limitată, cu sediul în mun. Bălți, str. Bulgară nr. 55, IDNO 1003602008280
Împotriva
Pârâtului „Anlaz" Societate cu Răspundere Limitată, cu sediul în or. Nisporeni, str. Doinelor nr. 23, IDNO 1003609005783
Obiectul litigiului încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

PARTEA DESCRIPTIVĂ
1. Aspecte de procedură
La data de 12.02.2026, „Cuptorul Fermecat" S.R.L. a depus cerere de chemare în judecată împotriva „Anlaz" S.R.L. Prin cerere solicită încasarea datoriei în sumă de 7793 (șapte mii șapte sute nouăzeci și trei) lei 46 bani și a cheltuielilor de judecată, inclusiv a taxei de stat în sumă de 250 lei.

Prin încheierea judecătorească din 17.02.2026, cererea de chemare în judecată a fost acceptată în procedura cererilor cu valoare redusă. Totodată, reclamantului i s-a propus să prezinte instanței facturile fiscale în baza cărora s-a format datoria pretinsă. Pârâtul a fost obligat să prezinte referința în termen de 30 de zile de la comunicarea cererii. Părților li s-a explicat că, în cazul nedepunerii referinței, cererea se soluționează în baza materialelor anexate la dosar, iar procedura este scrisă și se desfășoară în lipsa părților.

Încheierea din 17.02.2026 a fost recepționată de reprezentantul reclamantului la data de 25.02.2026, prin scrisoare recomandată cu aviz de recepție. Până la data examinării cauzei, reclamantul nu a prezentat facturile fiscale solicitate și nu a comunicat instanței motivele neprezentării acestora.

Pârâtul a recepționat încheierea din 17.02.2026, împreună cu copia cererii de chemare în judecată și a înscrisurilor anexate, prin scrisoare recomandată, avizul de recepție fiind returnat instanței semnat. Pârâtul nu a depus referință.

2. Poziția în scris a reclamantei
În motivarea cererii, reclamantul invocă faptul că între părți ar exista raporturi comerciale întemeiate pe contractul de vânzare-cumpărare cu livrări succesive nr. 18/1 din 01.06.2020. Susține că, în calitate de vânzător, ar fi livrat pârâtului, la comanda acestuia, marfă pe care pârâtul ar fi preluat-o fără obiecții. Afirmă însă că pârâtul nu și-ar fi executat integral obligația de plată a prețului.

Reclamantul susține că datoria pârâtului, atât la data de 30.11.2025, cât și la data de 29.01.2026, ar constitui 7793 lei 46 bani. Potrivit lui, datoria s-ar fi format din neachitarea facturilor fiscale și ar fi confirmată prin procesul-verbal de verificare a decontărilor reciproce anexat la cerere.

Reclamantul mai invocă faptul că, prin somația nr. 98 din 10.12.2025, expediată prin scrisoare recomandată cu aviz de recepție, l-ar fi somat pe pârât să achite benevol datoria în termen de 10 zile bancare. Afirmă că somația ar fi fost recepționată la 26.12.2025, însă datoria nu ar fi fost achitată.

Ca temei de drept, reclamantul invocă art. 1108 alin. (1), art. 775, 776, 858 și 947 din Codul civil, precum și art. 166 și 167 din Codul de procedură civilă.

PARTEA MOTIVATĂ A HOTĂRÂRII

Instanța de judecată, examinând materialele cauzei, consideră că acțiunea urmează a fi respinsă integral, din următoarele considerente.

3. Examinând cererea de chemare în judecată și înscrisurile anexate la aceasta, instanța constată că pretențiile reclamantului nu au fost dovedite.

4. Conform art. 121 din Codul de procedură civilă, *instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa circumstanţelor importante pentru soluționarea justă a cauzei*. Conform art. 130 din Codul de procedură civilă, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor*.

5. Potrivit art. 239 din Codul de procedură civilă, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată*; *instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţa de judecată*. Conform art. 240 alin. (1) şi (3) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii *instanţa judecătorească apreciază probele şi determină circumstanţele care au importanţă pentru soluționarea cauzei*, *hotărârea adoptându-se în limitele pretențiilor înaintate de reclamant*.

6. Potrivit art. 118 alin. (1) CPC, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel*. Norma citată consacră regula repartizării sarcinii probațiunii, potrivit căreia partea care formulează o pretenție în fața instanței trebuie să dovedească faptele pe care își întemeiază pretenția. În prezenta cauză, reclamantul pretinde încasarea unei datorii rezultate din vânzarea de marfă, motiv pentru care lui îi revine sarcina de a dovedi faptul livrării mărfii către pârât, cantitatea și prețul acesteia, recepționarea mărfii de către pârât, scadența obligației de plată, precum și faptul și mărimea neachitării.

7. Reclamantul și-a întemeiat pretenția pe contractul de vânzare-cumpărare cu livrări succesive nr. 18/1 din 01.06.2020, pe procesul-verbal de verificare a decontărilor reciproce la situația din 29.01.2026 și pe somația nr. 98 din 10.12.2025. Apreciind aceste înscrisuri, instanța constată că niciunul dintre ele nu dovedește existența și mărimea datoriei pretinse.

8. Contractul nr. 18/1 din 01.06.2020 are caracterul unui contract-cadru de livrări succesive, care stabilește condițiile generale ale raporturilor dintre părți, însă nu determină o cantitate concretă de marfă, un preț sau o sumă de plată. Sub aceste aspecte, contractul face trimitere la facturile fiscale. Astfel, potrivit pct. 1.2 din contract, *denumirea, sortimentul, cantitatea și prețul mărfii se stabilesc de către părți*

și se indică în facturi fiscale; potrivit pct. 2.3, *recepția cantitativă și calitativă a mărfii se va efectua de către cumpărător în momentul preluării acesteia, în prezența reprezentantului vânzătorului, confirmată prin semnarea facturii fiscale*; potrivit pct. 4.1, *prețurile mărfurilor sunt menționate pe factură*, iar potrivit pct. 4.4, *suma contractului constituie totalitatea sumelor facturilor fiscale*. Totodată, conform pct. 5.5 din contract, cumpărătorul este obligat *să semneze și să ștampileze factura fiscală ce conține contravaloarea mărfii livrate*, iar potrivit pct. 4.2, *plata prețului se va efectua de către Cumpărător prin virament în decurs de 14 (patrusprezece) zile calendaristice după primirea mărfii sau în numerar la momentul primirii mărfii*.

9. Din clauzele contractuale citate rezultă că părțile au convenit ca fiecare livrare să fie individualizată și confirmată prin factura fiscală semnată de cumpărător. Factura fiscală constituie, conform voinței părților, documentul care atestă concomitent faptul livrării, cantitatea și prețul mărfii, recepționarea acesteia de către cumpărător și momentul de la care curge termenul de plată. Prin urmare, contractul-cadru, în lipsa facturilor fiscale emise în executarea lui, nu poate dovedi că pârâtul ar fi primit marfă în valoare de 7793 lei 46 bani și că nu ar fi achitat-o.

10. Necesitatea facturilor fiscale rezultă nu doar din contract, ci și din legislația fiscală și contabilă. Reclamantul este înregistrat ca plătitor de TVA, codul TVA fiind indicat atât în cererea de chemare în judecată, cât și în contract. Potrivit art. 117 alin. (1) din Codul fiscal, *subiectul impozabil care efectuează o livrare impozabilă pe teritoriul ţării este obligat să prezinte cumpărătorului (beneficiarului) factura fiscală pe livrarea în cauză. Prezentarea facturii fiscale se efectuează la momentul apariţiei obligaţiei fiscale, stabilit prin art.108, cu excepţia cazurilor prevăzute de prezentul cod*. Totodată, conform art. 11 alin. (1) din Legea contabilității și raportării financiare nr. 287/2017, *faptele economice se contabilizează în temeiul documentelor primare*. Rezultă că fiecare livrare pretinsă de reclamant trebuia să fie documentată prin factura fiscală corespunzătoare, iar aceste documente trebuie să se afle în posesia reclamantului, ca parte care le-a emis și le-a înregistrat în evidența contabilă. Reclamantul nu a invocat și nu a dovedit vreo imposibilitate obiectivă de a le prezenta instanței.

11. Procesul-verbal de verificare a decontărilor reciproce la situația din 29.01.2026 nu poate fi reținut ca probă a datoriei. Un asemenea act are valoare probantă a recunoașterii soldului numai în măsura în care este semnat de ambele părți și reflectă concordanța evidențelor contabile ale acestora. Procesul-verbal prezentat este semnat și ștampilat doar de reclamant, rubricile „Conform datelor Anlaz SRL Nisporeni” (debit și credit) sunt necompletate, iar rubricile destinate semnăturilor directorului și contabilului-șef ai pârâtului sunt goale. Prin urmare, înscrisul reflectă exclusiv evidența contabilă a reclamantului, nu constituie un act de verificare reciprocă propriu-zis și nu conține nicio recunoaștere a datoriei din partea pârâtului. Astfel, contrar celor susținute în cererea de chemare în judecată, acest înscris nu confirmă datoria, ci doar reproduce poziția reclamantului.

12. Suplimentar, instanța reține că procesul-verbal pornește de la un sold inițial al datoriei de 13973,46 lei, a cărui proveniență nu este explicată și nu este susținută de vreun document. Deși în procesul-verbal sunt enumerate numerele unor facturi fiscale, facturile ca atare nu au fost prezentate. În aceste condiții, instanța nu are posibilitatea să verifice dacă operațiunile înscrise au avut loc efectiv, dacă marfa a fost recepționată de pârât prin semnarea facturilor, conform pct. 2.3 și 5.5 din contract, care anume livrări au rămas neachitate și care este scadența obligației de plată pentru fiecare dintre ele.

13. Nici somația nr. 98 din 10.12.2025 nu dovedește existența datoriei. Somația este un act unilateral al reclamantului, prin care acesta își exprimă pretenția față de pârât. Recepționarea somației de către pârât confirmă doar faptul că acesta a luat cunoștință de pretenție, nu și că ar fi recunoscut-o, iar lipsa unei reacții din partea pârâtului nu echivalează cu acceptarea pretenției.

14. Constatând insuficiența probelor anexate la cererea de chemare în judecată, instanța a făcut uz de dreptul conferit de art. 118 alin. (5) CPC, potrivit căruia *instanţa judecătorească (judecătorul) este în drept să propună părţilor şi altor participanţi la proces, după caz, să prezinte probe suplimentare şi să dovedească faptele ce constituie obiectul probaţiunii pentru a se convinge de veridicitatea lor*. Astfel, prin încheierea din 17.02.2026, reclamantului i s-a propus expres să prezinte facturile fiscale în baza cărora s-a format datoria pretinsă.

15. Încheierea din 17.02.2026 a fost recepționată de reprezentantul reclamantului la data de 25.02.2026. De la această dată și până la data emiterii hotărârii, 09.07.2026, au trecut 4 (patru) luni și 14 (paisprezece) zile. Pe parcursul acestei perioade, reclamantul nu a prezentat facturile fiscale solicitate, nu a comunicat instanței motivele neprezentării lor, nu a solicitat un termen suplimentar sau concursul instanței la obținerea probelor și nu a manifestat în niciun alt mod interes față de soluționarea cauzei. Instanța reține că reclamantul este o persoană juridică ce desfășoară activitate de întreprinzător și este reprezentat în proces de un reprezentant împuternicit prin procură, care avea posibilitatea reală de a înțelege semnificația propunerii instanței și consecințele neexecutării acesteia.

16. Instanța subliniază că propunerea de a prezenta probe suplimentare, făcută în temeiul art. 118 alin. (5) CPC, nu transferă sarcina probațiunii de la reclamant asupra instanței sau a pârâtului. Consecința nedovedirii faptelor pe care se întemeiază pretenția rămâne în sarcina părții căreia îi revine obligația probațiunii potrivit art. 118 alin. (1) CPC, adică a reclamantului.

17. Instanța reține, de asemenea, că pârâtul, deși a recepționat încheierea din 17.02.2026 și copia cererii de chemare în judecată, nu a depus referință. Nedepunerea referinței nu echivalează însă cu recunoașterea pretențiilor și nu scutește reclamantul de obligația de a-și dovedi pretenția. În asemenea situație, cauza se soluționează în baza materialelor existente la dosar, după cum s-a explicat părților prin încheierea din 17.02.2026, iar aceste materiale, din motivele expuse supra, nu confirmă existența și mărimea datoriei pretinse.

18. Reclamantul și-a întemeiat pretenția pe normele Codului civil privind raportul obligațional, temeiurile nașterii obligațiilor și executarea acestora. Potrivit art. 774 alin. (1) Cod civil, *în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute*, iar conform alin. (3) al aceluiași articol, *prestaţia trebuie să fie posibilă şi determinată sau determinabilă, să nu contravină legii, ordinii publice şi bunelor moravuri*. Art. 776 Cod civil prevede că *obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii*. Potrivit art. 858 alin. (1) și (2) Cod civil, *temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii* și *obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit*, iar conform art. 775 alin. (1) Cod civil, *debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bună-credinţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţiei*.

19. Din normele citate rezultă că dreptul creditorului de a pretinde executarea prestației presupune, în mod necesar, existența unei obligații a debitorului, al cărei obiect este determinat sau determinabil și al cărei termen de executare a survenit. În speță, obligația pârâtului de a plăti prețul nu decurge din simpla încheiere a contractului-cadru nr. 18/1 din 01.06.2020, ci poate lua naștere doar din livrările concrete efectuate în executarea acestuia. Or, potrivit clauzelor contractuale analizate supra, prestația devine determinată, sub aspectul cantității și prețului mărfii, iar termenul de plată începe să curgă, numai în baza facturilor fiscale semnate de cumpărător. Întrucât aceste acte nu au fost prezentate, instanța se află în imposibilitate de a verifica, prin prisma normelor invocate, existența obligației pârâtului, conținutul determinat al acesteia și momentul în care urma să fie executată. În aceste condiții, nu poate fi reținută

nici neexecutarea obligației de către pârât, nici încălcarea de către acesta a principiului bunei-credințe în executarea obligațiilor.

20. Nici normele art. 947–949 Cod civil, care reglementează clauza penală, forma acesteia și dreptul creditorului de a pretinde alte despăgubiri, nu pot servi drept temei pentru admiterea acțiunii. Reclamantul nu a formulat o pretenție privind încasarea penalității, iar instanța, conform art. 240 alin. (3) din Codul de procedură civilă, adoptă hotărârea în limitele pretențiilor înaintate de reclamant. Totodată, potrivit art. 947 alin. (2) Cod civil, *prin clauză penală se poate garanta numai o creanţă valabilă*, existența căreia, în speță, nu a fost dovedită.

21. În concluzie, reclamantul nu a dovedit, în condițiile art. 118 alin. (1) CPC, faptul livrării mărfii către pârât, recepționarea acesteia de către pârât, prețul mărfii livrate, scadența obligației de plată și mărimea datoriei neachitate. Din aceste considerente, pretenția privind încasarea datoriei în sumă de 7793 lei 46 bani urmează a fi respinsă.

22. Pretenția privind încasarea cheltuielilor de judecată, inclusiv a taxei de stat în sumă de 250 lei, este accesorie pretenției principale și urmează soarta acesteia. Potrivit art. 94 alin. (1) CPC, *instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată*. Întrucât acțiunea reclamantului se respinge integral, reclamantul nu este partea care a avut câștig de cauză, astfel că nu există temei pentru încasarea cheltuielilor de judecată de la pârât, acestea rămânând în sarcina reclamantului.

Legile de care s-a călăuzit instanţa: art. 94, 118 alin. (1), 121, 130 și art. 276^4 din Codul de Procedură Civilă, art. 774, 775, 858, 942, 947-949, 1763 și art. 1765 din Codul Civil

Instanța de Judecată
HOTĂRĂȘTE:

1. Se respinge integral cererea de chemare în judecată înaintată de **„Cuptorul Fermecat” Societate cu Răspundere Limitată** către **„Anlaz” Societate cu Răspundere Limitată**, privind încasarea datoriei în mărime de **7.793,46 lei** și a cheltuielilor de judecată.

2. Hotărârea poate fi atacată cu apel în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, la Curtea de Apel Nord, prin intermediul Judecătoriei Ungheni.

3. Dispozitivul hotărârii judecătorești se comunică participanților la proces, prin expedierea lui la adresa cunoscută de către instanța judecătorească și se publică pe pagina web – „https://jun.instante.justice.md/”.

Judecător **Mariana Stratan**

Copia Hotărârii corespunde originalului